

ἐκείνης ἐπιτηδεῖαν πρὸς ἑκφρασιν ὑψηλῶν διανοημάτων καὶ ἰδεῶν, οἷον βρίσκει τὸ βιβλίον τοῦ κ. Βεργωτῆ. Ἀλλ' ἡ μικρὰ αὕτη ἔλλειψις κατ' οὐδὲν ὁμολογουμένως παραβιάζει τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου, ἐφ' ᾧ ἀπὸ μέσης καρδίας συγχαίρομεν τῷ φίλῳ κ. Βεργωτῇ, εὐχόμενοι συνάμα αὐτῷ ὅπως ἐξακολουθῇ πλουτίζων τὴν νεωτέραν ἡμῶν φιλολογίαν διὰ τοιοῦτου εἶδους διανοητικῶν προϊόντων, καταδεικνύντων ἄνδρα οὐ τῆς τυχοῦσης ἀνατροφῆς καὶ παιδείας.

ΣΠΥΡ. ΤΖΑΝΟΤΗΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Ἱστορικὸν διήγημα τοῦ 17ου αἰῶνος)

Κατὰ τινα θερμὴν ἡμέραν τοῦ Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1681, ἱερεὺς τις ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου ὤδενεν ἑφιππος ἐκ Μεδιολάνων εἰς Βρεσίαν δι' ὑποθέσεις τοῦ ὑπουργήματός του. Διελθὼν ἐν θραχεὶ τὴν πυκνὴν κωμόπολιν τοῦ Ζρεβελλίου καὶ κεκμηκῶς ἐκ τῆς ἐπιπόνου ὁδοιπορίας καὶ τοῦ κονιορτοῦ, εἰσῆλθε τὸν ἵππον του εἰς τινὰ χωρικόν, πρὸ τινος ξενοδοχείου ἱστάμενον, πρὸς ᾧ κατέφυγε ὁ ἀναπαυθῆ ὀλίγον.

Μόλις δέκα λεπτὰ διανύσας ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκείνῳ καὶ ἐξεληθὼν ἔμεινεν ἐκθαμβος μὴ εὐρὼν πλέον οὐδὲ τὸν ἵππον οὐδὲ ἐκείνον, πρὸς ὃν τὸν παρέδωκε. Οὐδ' ὅμως ὁμῶς ὠργίσθη, ἀλλ' ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς τὸν οὐρανὸν, ᾤκνεραζε, Dominus dedit Dominus abstulit (Κύριος ἔδωκε Κύριος ἀφείλετο) διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ἐκείνης ὑποταγῆς, ἥτις τοῖς πλείστοις θὰ ἐφαίνεται προσπεποιημένη ἢ προσεγεδιασμένη. Ἐξήκολούθησε τὸν δρόμον του περὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κρέμας, ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Γ'.

ἐνθα ἐσκέπτετο νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν τινι μονῇ τοῦ τάγματός του. Ἡ κόνις, ἐκ τοῦ ἡλίου θερμανθεῖσα, λίαν ταχέως τῷ ἀπεκατέστησεν ἀνυπόφορον τὴν πρόοδον διὰ γυμνῶν σχεδὸν ποδῶν ὡς ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν δημασίαν ὁδὸν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὰς αὐτὰς ἀπῆντησε δυσκολίας.

Ἐντὸς ὀλίγου ἔστη πρὸ τινος δρομίσκου, ἔγοντος εἰς ἐκτεταμένους λειμῶνας, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ὑψηλότητων δένδρων ἀκούσας δὲ τὸν ἐσπερινὸν κῶδωνα ἐκ τοῦ πύργου τῆς Βελάτης ἐκλινε τὸ γόνυ καὶ προσήυχθη. Ἀγνοῶν ὅποιον δρόμον ὤφειλε νὰ λάβῃ, διέκρινεν ὅχι μακρὰν αὐτοῦ ἰππέα τινὰ ἐν χειρὶ κρατοῦντα βέλος, ἀκολουθούμενον ὑπὸ ὑπηρετῶν καὶ ἱποκόμων, οἵτινες ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ κωνάριον. Ἠνύχσας ὅτι διηυθύνοντο πρὸς αὐτὸν καὶ ὅτι τῷ παρουσιάζετο ἡ καλύτερα περίστασις νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ πρὶν ἢ ἐξ αὐτῆς ἀποπλανηθῇ.

Πράγματι ἡ συνοδία ἐκείνη διήρχετο τοὺς λειμῶνας καὶ ὁ κύριος, ὃν αὐτὴ παρηκολούθη φοβούμενος μὴ περιπλανηθῇ ἐν προκεχωρηκυῖα ὥρα ὁ κεκμηκῶς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας ἱερεὺς, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συναντηθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Ὁ ἱερεὺς εὐρέθη ἀπέναντι κυρίου ἀγαθωτάτου ἐξωτερικοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῆς ἀκολουθίας του ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πλούσιος καὶ εὐγενής. Ἐρωτηθεὶς διατί εὐρίσκατο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν δρόμον, τῷ διηγήθη τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἵππου του, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φθάσῃ εἰς Κρέμαν πρὶν ἢ ἐπέλθωσι τὰ σκότῃ τῆς νυκτός.

— Δὲν θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ διανύσῃς περὶ, ἀγαθὲ τοῦ Θεοῦ ὑπηρετία, τοσοῦτον δρόμον ἔχετε νὰ διατρέψῃς δέκα μίλια εἰσέτι καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰ περίχωρα ταῦτα ἐνδιατιθῶντα τινες, ὥστε θὰ κινδυνεύσῃς ἢ θὰ φοβηθῇς διὰ τὴν ζωὴν σου. Ὀλίγον μα-

κράν ἀπ' ἐδῶ εἶχε τὸ παλάτιόν μου, ἐν ᾧ σοὶ προσέφω, μεθ' ὅλης τῆς εὐχαισιστῆσώς, τροφὴν καὶ κατάλυμα. Τὴν προΐαν, ἢ μάλλον ὅταν εὐαρεστηθῆτε, ἐξακολουθεῖτε τὸν δρόμον σας.

Ὁ ἱερεὺς, εὐλογῶν τασαύτην ἀγαθότητα, ἐδέχθη τὴν προσφορὰν, ὃ δὲ κύριος, νύχταριστῆθαι ἄκρως διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς προσφορᾶς τῆς φιλοξενίας. Ἀφίππευσεν, ἔδωκε τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀποσκευὴν του πρὸς τινὰ ὑπηρετὴν τῆς συνοδίας, καὶ μετὰ τοῦ ἱερέως διηυθύνθη εἰς τὸν οἶκόν του. Ὁ κύριος, δὲν ὁμίλησε πλέον μετὰ τὸν φιλοξενούμενόν του, οὐδ' ὁ ἱερεὺς ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν· παρετήρησε μόνον ὅτι τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἵππου τοῦ ἐκείνου ἐκείνων νέφη τινὰ λύπης, προερχομένης ἐξ ἀγνώστου δι' αὐτὸν πηγῆς. Ἀμα ἐφθασαν εἰς τὰς κιγκλίδας εὐρυτάτου κήπου, ὃ κύριος ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου του κλειδιά, ταῖς ἤνοιξε καὶ ἔκχευε σημεῖον εἰς τὸν ἱερέα νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος· ἡ ἀκολουθία ἀκηθύνθη, πρὸς τὰ δεξιὰ διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παλάτιον δι' ἄλλης, εἰσόδου. Μακρὰ δένδρυστοιχίαι τοῦ ὠδὸν ἦσαν εἰς τινὰ πλατεῖαν, πρὸ τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἀρχαῖος, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς οἶκος. Ἐξῆλθον δύο ὑπηρεταὶ πρὸς συνάντησίν των ἀλλ' ἄφωνοι, ὁ ἱερεὺς, διατρέχων τὸν κήπον, παρετήρησεν ἄκραν ἀμέλειαν περὶ τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἀνθέων.

Μετὰ βραχείαν ἀναύπασιν εἰς τινὰ εὐμεγέθη αἴθουσαν, οἱ αὐτοὶ ἐκείνοι δύο ὑπηρεταὶ ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ δαίπνον ἦτο ἑτοιμον. Ὁ ἱππότης ἐγέρθη· καὶ ἀρτυρήσας, ὡς ἐφαίνετο, ἀπὸ παραδόξον τι ὄραμα, ἔλαβε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως, καὶ θλίβων αὐτὴν ἀντὶ πάσης ἄλλης οὐμιλίας, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, ἐν ᾧ παρετίθετο μεγαλοπρεπέστατον δαίπνον.

Ἦ παράθεσις τῶν φαγητῶν κατεπάρυεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ψυχὴν τοῦ ἱερέως κατετρυχημένου ὑπὸ σφοδρᾶς πεί-

νης, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν τὰς παραδόξους ἐντυπώσεις, ἃς μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας εἶχε συλλάβει. Ὁ ἱππότης, χωρὶς ποτε νὰ ὀμίλῃ μετεχειρίσθη πᾶν μέσον διαφιλοφρόνων σχημάτων νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ὕβριν τοῦ φιλοξενουμένου του, καὶ νὰ τῷ πληροῖ τὸ ποτήριον διὰ τὸν ἐκλεκτοτέρων οἶνων. Ὁ ἱερεὺς, ἀπὸ ἐκόρασσε τὴν πεινᾶν του, ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα τῆς οἰκίας, πρὸς δὲ καὶ τὸν μυστηριώδη αὐτῆς κύριον. Πλέον ἢ ἅπαξ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον καὶ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τοσούτην ἀγαθότητα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ πράξῃ, νομίζων καθήκον του νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ μὴ διακόψῃ σιγὴν ἣν ἐπίστευεν αὐτῷ συνήθη· ἡ ἐπιβαλλομένη, ἢ ἴσως, καθότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἰθαυρεῖτο ὡς καλῶς ἀνταθεραμμένος πᾶς ὅς τις συνεταυτίζετο μετὰ τοὺς τρόπους ἐκείνων, εἰς ὃν τὴν οἰκίαν ἐφιλοξενεῖτο μετὰ γεννιότητος καὶ φιλοφροσύνης.

Τὸ δαίπνον ἀπεπερατώθη, τὰ τῆς τραπέζης ἀφῆρέθησαν, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεσύρ' ἦσαν ἐκ τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Ὁ ἱππότης εἰς ἄκρον νύχταριστῆθαι διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς φιλοξενίας του· παρὰ τοῦ λειτουργοῦ τοῦ ὑψίστου, εἶπεν·

— Εὐτυχεῖς οἱ ἔχοντες τὴν καρδίαν καθαρὰν καὶ μὴ βεβαρημένην ὑπὸ θλίψεων ἀναμνήσεων, ἐννοῶ τὴν καρδίαν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἔχουσι νὰ διεκδικήσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν τιμὴν καὶ δὲν ἐδοκίμασκον τὴν ἀπιστίαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τρόπον, ὥστε νὰ τοὺς μισώσι...

Αἱ λέξεις αὗται προφερθεῖσαι μετ' αἰσθημα ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς καρδίας του ἐξερχόμενον, ἐπύκτανον τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως τὸ πρὸ ὀλίγου δαίπνον. Καὶ τοσούτῳ μάλλον, καθότι εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἐκείνον συνοφθαυθέντα, νὰ ἐκφέρῃ φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ νὰ διατρέχῃ βιβλῶς τὴν αἴθουσαν, ἐκρωγῶν.

— Ἀπιστος! καὶ ἐγὼ νὰ εἶ ἀγαπῶ τόσο! Μοὶ ἀπειλῶντας τὸ ἐγκλήμα, θὰ τὸ ἐκτελέσω διὰ τοῦ θανάτου σου!

Ὁ ἱερεὺς ἔτρεμεν ἀπάναντι τοσούτης ὀργῇ· καὶ θλίψεως· μὴ θυνάμενος δὲ πλεόν νὰ κρατηθῇ, εἶπε·

— Διὰ τί περὶ ἐγκλημάτων καὶ θανάτου ὁμιλεῖτε, ἀγαθὲ ἱππότη. Τίς ἡ αἰτία τοῦ ἀπελπιστικοῦ θυμοῦ σας;

— Συγχωρήσατέ μοι, γενναῖε λειτουργεῖ τοῦ ὑψίστου, ἐὰν ἐνίοτε παρεκτρέπωμαι, διότι τὸ ἔαρος τῶν δυστυχίων μου μὲ τυραννεῖ. Ἐὰν ἐγνωρίζετε τὰς θλίψεις μου, τότε μόνον θὰ ἠδύνασθε νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Οὕτω λέγων, ἔλαβε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως, τὸν ἔσυρε πλησίον του καὶ τῷ διηγήθη τὰ ἐξῆς·

— Εἶναι καθήκόν μου, τὸ ἐννοῶ, νὰ διηγηθῶ πρὸς ὑμᾶς τὴν μακρὰν ἀφῆλυσιν τῶν θλιβερῶν συμβάντων μου, νῦν ὅτε περὶ αὐτῶν σᾶς ἔδωκα νύξιν. Καὶ τοῦτο ἐσκεπτόμην ὅτε περιπλανώμενον σᾶς παρέλαβον ἐκ τῶν λειμῶνων μου, καὶ σᾶς προσέφερον τὸν οἶκόν μου. Δὲν στεροῦμαι συγγενῶν καὶ φίλων, πρὸς οὓς ν' ἀνακοινώσω τὸ τρομερὸν μυστήριον τὸ καταβιβρώσκον τὴν καρδίαν μου· ἀλλὰ αἰσθάνομαι ἐκυτὸν μάλλον διατεθειμένον νὰ τὸ ἀποκαλύψω εἰς ξένον πρόσωπον πρῶτον, ἢ πρὸς ἐκείνους, οὓς καθ' ἑκάστην βλέπω, καὶ οἵτινες θὰ εἶναι ἀκολούθως μάρτυρες τοῦ πάσης δυστυχίας λυπηροτέρου καὶ συγκινητικωτέρου τέλους μου. Βαθεῖα λύπη πρὸ χρόνου πολλοῦ μὲ φθείρει, καὶ θὰ κίεθαι τῷ τῶρα μεγίστην ἀναψυχὴν διηγούμενος τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς αὕτη προήλθε.

Ἐξ ὧν ὁ ἱερεὺς ἤκουσεν ἔλαβεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν ὧν ὁ ἱππότης ἐμελε νὰ τῷ διηγήθῃ. Ἡ πολυτελὴς κεκοιμημένη ἐκείνη οἰκία θὰ περιέκλειε, θεβαίως, ἀδελφὴν, σύζυγον, ἢ ἀπουσία τῶν ὁποίων συνεδέετο μὲ τὰ διηγηθυσόμενα παθήματα τοῦ δεσπότη αὐτοῦ. Οὐχ ἥτιον ὁ ἱερεὺς δὲν ἐτόλ-

μα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περιμένει νὰ κοπᾶσαι τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγροὶ, ἔτις ὁ κύριος ἐκεῖνος ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον.

— Ἐγεννήθην, ἀνέλαθεν ἐπὶ τέλους, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας· ἡ εὐμαρμένη με ἔθετο ἐπὶ τῇ ὀραιότερᾳ καὶ ἐπιποθωτέρᾳ ἐδοῦ, ἀλλὰ τὰ πλοῦτη καὶ ἡ γενεά, ἀγαθὲ μου πάτερ, δὲν ἀρκοῦσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως τὴν ἀποκαταστήσασιν εὐτυχῇ. Ἀποστρεφόμενος τὴν ὀκηλοῖαν καὶ τὰ παρεστώμενα αὐτῇ ἐπεδόθην εἰς τὰς εὐαρέστους ἐκδρομὰς εἰς τὰς ἐκ γένους φιλίας, προήσπιζον τὰς τέχνας καὶ τὴν γεωργίαν, πρὸς ἃς εἶχον ἰδιόζουσαν κλίσιν, ἠγάπησα τὸ κυνήγιον, τὴν ἀλείαν καὶ τοὺς ἀθῶους περιπάτους, ἐν οἷς διήνυσον ἡμέρας εὐδαίμονας. Εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν ἐβλέπετε, ἔδεχόμην φίλους καὶ ξένους διὰ τῆς ἀπλῆς ἐκείνης ἀγαθότητος καὶ φιλοφροσύνης τῆς διαρρινούσης τὸν εὐγενῆ καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένον ἄνδρα.

Τοῖς πᾶσιν ἤρεσκεν ὁ τρόπος, μεθ' οὗ προσεπάθουν νὰ τοὺς διασκεδάσω καὶ ἡ εὐχαρίστησις των ἦτο δι' ἐμὲ ἡ προσφιλεστέρα ἀμοιβή.

Εἰκοσαστῆς ἔγεινα κύριος τῆς μεγάλης περιουσίας μου· ἡ νεότης μου παρῆλθε τόσο εὐχάριστος, ὥστε οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ ἐπιθυμήσω διὰ τὸ μέλλον. Καὶ αὐτὸς ὁ γάμος, πρὸς ὃν ἡ φύσις ὠθεῖ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅστις, ἐπιβαλλόμενος παρὰ τῆς κοινωνίας, καθιστᾷ τὴν εὐτυχίαν δύο ἐναρέτων ψυχῶν, οὐδέποτε προσέβαλε τὴν φαντασίαν μου καὶ τὴν καρδίαν μου. Ἀγ-ὦ ποῖα πλάνη μὲ ἔκαμεν, εἰς ἣν εὐρισκόμην τότε ἡλικίαν, νὰ θεωρῶ τὸν γάμον ὡς θαυμάσιον φορτίον, ὡς αὐστηρότατον νόμον ἀνδρίας καὶ ἀνησυχίας δι' ἐκείνον, ὅστις ἀγα-ᾶ νὰ ζῇ εὐέλθερος καὶ ἄφροντις. Ἀλλὰ γνωρίζετε κάλλιστα, ἀγαθὲ τοῦ Θεοῦ ὑπηρετά, ὅτι ὁ ἑυθραπὸς δὲν δύναται νὰ διαφύγῃ τὸ πεπρωμένον του.

Ἡμέραν τινα ἐθάρρουν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Βελῳτίας. Παρὰ τῇ κυγκλίδι κῆπου τινὸς εἶδον νέαν τινα τοσαύτης ὀραιότητος, ἥτις κατεκρέμεσε

τὴν καρδίαν μου καὶ δὲν ἡδυνάμην πλέον
νὰ τὴν λησμονήσω. Ὁ ἵππος μου μὲ ὠδή-
γει ὅπισθεν τῶν φίλων μου, ἀλλ' ἐγώ,
ἀκουσίως ἴσως ἐστράφην πρὸς τὰ ἐπί-
σω καὶ διὰ παντός τρόπου ἤθελον νὰ
παρατηρήσω ἅπα' εἰσέτι τὴν νέαν ἐ-
κείνην, ἣν ἐπίστευον ὡραιότεραν καὶ
οὐτῶν τῶν παρὰ λεισίων ἀγγέλων· δὲν
ἡδυνάμην ν' ἀποτύρω ἀπ' αὐτῆς τὰ
βλέμματα καὶ νὰ φθάσω τὴν συνο-
δίαν μου, ἐὰν μὴ ἡ νέκ ἐκείνη προσβλη-
θεῖσα, ἐκ τῆς τόλμης μου, συνετῶς δὲν
ἀπεσφίρετο τῶν κιγκλίδων καὶ δὲν εἰ-
σῆρχετο εἰς τινὰ οἰκίαν εἰς τὸ δάθος τοῦ
κῆπου κειμένην.

Ἀχ! οὐχί μοι πλῆττα! Ἡ θέα τῆς
μὲ κατεθρύβητε καὶ ἡ ἀθῶα αἰδώς, μεθ'
ἧς ἀνεχώρηται, ἐπιπροσθέσασα αὐτῇ
ἀκτίνας θελητικωτέρας ὡραιότητος, δι-
τῶς εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρον τὴν καρ-
δίαν μου. Ἐπηρεύθη οἶκος μόνος, ἀ-
νυπόμονος νὰ μάθω τὰ κατ' αὐτήν.
Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἔμαθον ὅτι
ἦτο παρθένος καὶ μονογενὴς θυγάτηρ
δύο ἐργατῶν τῆς Βελάτης, κυρίων τῆς
οἰκίας ἐκείνης καὶ τοῦ κῆπου, ἐν ᾧ τὴν
εἶλον, μοὶ προσέθεσαν δὲ ὅτι ἐθεωρεῖτο
τὴ πρότυπον τῆς ἀγαθότητος καὶ τιμιό-
τητος, ἐν ὅλῳ τῷ τόπῳ.

Τοιαῦται ιδιότητες δὲν ἀνταπεκρί-
νοντο καθ' ὁλόκληρίαν εἰς τὰ σχέδιά μου·
μολοντοῦτο ἡλιζόν νὰ θριαμβεύσω δι'
ἡποσχίσεων καὶ δώρων ἐπὶ ἀρετῆς παν-
δήμως φημιζομένης. Ἐπεμψα παρὰ αὐ-
τὴν κυρίαν τινά, ἣν εἰς Βελάτην ἐγνώ-
ριζον, παρὰ κελῶν αὐτὴν νὰ τῇ διακοι-
νώσῃ τοὺς πόθους μου, καὶ ἦτις θανατώσω;
ἀπεπεμβήθη πρὶν ἢ καθαρῶς ἐκφρασθῇ.
Ὁργισθεῖς διὰ τοῦτο, ἐτέθην ἐγὼ αὐτὸς
εἰς τὸ ἔργον· καὶ πρὸς εὐχερесеτέραν ἐκ-
θασίαν ἐνεδύθη γυναικεῖα καὶ ἐπαρεύ-
θη εἰς τὸν κῆπον, ἐν ᾧ αὕτη περιπά-
τει συνήθως τὰς πρωϊνάς ὥρας. Τὴν
εὗρον παρὰ τῇ γνωστῇ μοὶ κιγκλίδῃ,
ἐργαζομένην διὰ ζωμάτι, ὑπεκρίθη ὅτι
θαυμάζω τὰ ὑπ' αὐτῆς καλλιεργούμενα
ὡραία ἄνθη καὶ ἀκολούθως τῇ ἐζήτησα
παραφορὰς περὶ τῆς συντομωτέρας ὁ-

δοῦ τῆς ἀγορῆς εἰς τὴν μεγάλην τῆς
Βελάτης ἐκκλησίαν.

Τοσοῦτοι ἐπιτηδεύει ἡμῖν ἐνδεδμε-
νος καὶ εἶχον μάθει ἐπὶ τοσοῦτω νὰ
ὑποκρίνωμαι τὴν γυναικεῖαν φωνήν, ὥ-
στε αὐτὴ οὐδὲν ὑποπτεύθῃ καὶ ἀνοί-
γους τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς φιλοφρο-
νῶς μοὶ ἀπάντησεν, ἐρωτήσασά με ἐπί-
σης· τίθεν ἔρχομαι. Βραχεῖαν ἀπάντη-
σιν τῇ ἐδῶκα, καὶ ἡτοιμαζόμενη ἤδη
ν' ἀφαιρέσω τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ
ἀνακοινώσω τὸ καταφλέγον με πάθος.
Ἀλλὰ γνωρίζετε, ἀγαθὲ μου πάτερ, ὅτι
ἡ ἀρετὴ, ἀπαύγασμα τοῦ θεοῦ φωτός,
σβύνει πᾶσιν ἀλάχρτον καὶ γήινον
φλόγα· μοὶ ἔλειψαν αἱ λέξεις, ἐξέφερον
ὁξὺν στενιγμὸν καὶ τότε ἀπεράσισα ὁ-
ριστικῶς περὶ τῆς ζωῆς μου.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέρην τὴν ἐζή-
τητα εἰς σύζυγον παρὰ τῶν ἐνκρέτων
γονέων τῆς, οἵτινες πᾶραυτα μοὶ τὴν
παρεχώρησαν γνώσιν ἔχοντες τῆς κα-
ταστάσεώς μου καὶ τοῦ πλούτου μου. Οἱ
συγγενεῖς μοὶ ἐκήρυξαν αἰώνιον πόλεμον
ἐναντίον μου καὶ τῆς χωρικῆς συζύγου
μου, ἀλλ' ἐγὼ ὀλίγον ἐφρόντισον περὶ τῆς
ἀδίκου ταύτης ὀργῆς· καὶ μόλις τὴν ἐ-
νυμφεύθη τὴν ὠδήγησα ἐδῶ, εἰς τὸ πα-
λάτιον τοῦτο, ἐν ᾧ τῶρα εὐρισκόμεθα.
Ἐνταῦθα, ἀγαθὲ μου πάτερ, διήλθον με-
τὸν ἄγγελον ἐκείνον τῆς ἀγνότητος· ἐξ-
ἔτη ἀληθεστάτης εὐδαιμονίας, εὐδαιμο-
νίας, ἐξ ἐκείνων αἵτινες προέρχονται ἐκ
τῆς ἐνώσεως δύο δι' ἀληθοῦς καὶ ἀγίου
ἔρωτος λατρευομένων ψυχῶν, ἅς αὐτὸς
ὁ θεὸς ἡλόγησε.

Τόσῳ μεγάλῃ ἦτο ἡ εὐτυχία μας,
ὥστε οὐδὲν πλέον ἡδυνάμεθα νὰ ἐπι-
θυμήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲν ἡμῖν ἔ-
λειπε· μόνος ὁ θάνατος θὰ ἔδιδε τέρμα
εἰς εἶον τοσοῦτοι ἥρεμοι καὶ μακάριοι.

Ἀλλὰ, μέγιστε Θεέ! Τοσαύτη εὐ-
δαιμονία ὥρειλε ταχέως νὰ σῶσῃ. Ἡ
τρομερωτέρα τῶν δυστυχιῶν, ὡς κεραι-
νός, ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, κα-
θότι τῶρα λογιζομαι ὁ δυστυχέστερος
τῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ
μου συνερχομένων ὑπῆρχε καὶ τις ἀγνώ-

ετου γεννήσεως, ἀλλὰ πνεῦμος τοῦ δυνάτου καὶ τόσον ἡρέμου καὶ χαρίεντος χαρακτήρος, ὥστε ἐν θραχέϊ χρόνῳ διαστήματι ἀποκατέστη ὁ προσηλότερος τῶν φίλων μου. Τὸν ἐγνώρισα εἰς ἔτη πρὸ τοῦ γάμου μου, μὲ ἐπισκέπτετο συνεχῶς καὶ διεσκέδαζε δι' ἡθικῶν καὶ τερπνῶν ὁμιλιῶν τὴν ἀνδρίαν τὴν παρακολουθοῦσαν ἐνίοτε τὸν ἀντηρὸν ἀγροτικὸν βίον. Ἐνίοτε διηγουμένης παρ' ἐμοῦ, καὶ ὅτε ἡσθένουν ἐπείχε τόσον ἱατροῦ καὶ νοσηκόμου Ἡθέλησε νὰ γίνῃ μάρτυς τοῦ γάμου μου καὶ προσεφέρθη νὰ διδάξῃ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ γράμματα εἰς τὴν νέαν, ἣν ἐξελεξάμην ὡς σύντροφον τοῦ βίου μου.

Περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς τιμιότητός του δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀμφιβάλλω, καὶ ἡ ἐλαχίστη ὀπνοῖα θὰ προσέβαλλε τὴν τότε ἐν ἀρέτῳ καὶ εἰς ἐμὲ ἀφιερωθεῖσαν σύζυγόν μου. Δὲν ἤμην ζηλότυπος· καίτοι ἠδύνατο νὰ μοὶ διεγείρῃ ὑπονοίας ζηλοτύπους ἢ ἀναχώρησις καὶ ἡ εἰς τὸν οἶκον ἀφιξίς του πρὸ ἐμοῦ καὶ τῆς συνοδίας μου, ἅς πρὸ τινος ἐκ τῆς θήρας ἐπεχειρεῖ. Ἀφ' ἐτέρου γυνῆ, πρὸς ἣν τὸ πᾶν ἐθυσίασα, καὶ φίλος, ὅστις τοσούτῳ μὲ ἐσέβετο, δὲν ἠδύναντο νὰ διεγείρουν εἰς ἐμὲ ἡ στιγμικαῖς ὑπονοίας, ἀληθῆς δὲ ζηλοτυπία οὐδέποτε. Βρυθναίς ἐκ τῆς κακῆς ταύτης συνηθείας του, ἕνεκα τῆς ὁποίας μὲ ἐγκατελίπανε εἰς τὰς κρίσιμωτέρας στιγμὰς τοῦ κυνηγίου, εἰς ὃ ἐπετύγγανε, καὶ ἐθελοῖς ὅτι ἐπορεύετο παρὰ τῇ συζύγῳ μου, ἀπεφάσισα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ μὲ ἐγκαταλείπῃ. Ἐλλοτε, διαρκούντος τοῦ κυνηγίου.

Ὁ Κορνῆλιος, — οὕτως ὠνομάζετο, — εὐχαρίστως ἐκλινεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου, καὶ οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ καὶ τῆς συνοδίας μου. Ἀλλ' ἡ γαλήνη μου ἐπ' ὀλίγον διήρκεσε. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἣς ὁ Κορνῆλιος ἐξεπλήρου τὴν παράκλησίν μου, σάκις ἐξηρχόμεθα πρὸς ἄγρην, ἐνερανίζετο τὴν ἀκόλουθον νύκτα σκιά τις ἐν τῇ κήπῳ τῆς οἰκίας μου λευκὰ ἐνδεδυμένη ὡς τὸ φάντασμα, ἐπλη-

σίαζε τὸ παλάτιον καὶ ὤθει τοὺς κύνας εἰς ἀτελευτήτους ὕλακας.

Πολλὰκις ἀφύπνησα ὑπὸ τοιαύτης μυστηριώδους ἐμφάνισεως καὶ ἐγερθείς,.... κατήλθον εἰς τὸν κήπον καὶ μὲ τὸν ἐπιστάτην μου ἠρῶνθα πανταχοῦ, ἀλλὰ μοὶ ἀπέβη ἀδύνατον νὰ ἐξιχνιάσω τὸ φάντασμα ἢ τὰ ἴχνη του. Παρετήρησα ὅτι ἡ σύζυγός μου, καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ ἐξέτασις, κατήρχετο τῆς κλίνης καὶ ἐκλείε δια κλειδὸς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἀφ' οὗ ἐξηρχόμην. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου, ἐφαίνετο εἰς ἄκρον φοβουμένην, κατήρχετο πάλιν τῆς κλίνης καὶ μετ' ἐπιφυλάξεως μοὶ ἤνοιγε τὴν θύραν δις καὶ τρίς ἐρωτῶσα ἂν ἤμην πραγματικῶς ἐγὼ ὁ παρ' αὐτῇ ἐπιστρέφων. Ἐκεπετόμην πάντοτε ὅτι τοῦτο προήρχετο ἐκ φόβου καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλης αἰτίας.

Παρήλθον σχεδὸν τρεῖς μῆνες, καθ' οὓς μυστηριώδης νυκτερινὴ σκηνὴ μὲ εἶχε θορυβήσει· καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀναπαύωμαι τὰς νύκτας καὶ ἰδίως ἐκεῖνας καθ' ἃς τὴν πρωτὰν ἤμην εἰς τὸ κυνήγιον ἀπεράσισα νὰ δώσω τέμας εἰς τὰ ἀνεκφράστα ταῦτα νυκτερινὰ φαντάσματα.

Ἡθέλησα ν' ἀνακαλύψω τὸν αὐτομαγόν, καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω ὡς ἔπρεπε. Ἡμέραν τινα, ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ κυνήγιου, ἀπὸ ἰδέσπνησα μετὰ τῆς συζύγου μου, ἐτοποθέτησα εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου καὶ ἀλλαχοῦ τῶν διαδρομῶν τῶν ἀγόντων πρὸς τὸ παλάτιον, τινὰς τῶν ὑπηρετῶν μου, διατάσσων αὐτοὺς νὰ ἐπαγρυπνῶσι κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ φαντάσματος, καὶ μὲ τὸν θαλαμηπόλον μου ἐπέστρεψα οἶκοι. Πρὸς αὐτὸν ἐνεπιστεύθην τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας· ἀκολούθως ἐπέστρεψα πρὸς τὴν σύζυγόν μου, ἥτις ἤτο ἤδη κατακεκλιμένη καὶ κοιμῶσα.

Παρήλθε μία ὥρα καὶ οἱ κύνες ἤρχισαν τὰς συνήθεις ὕλακας. Ἐπῆδησα ἐκ τῆς κλίνης εἰς τὸ ὑπ' ἐμοῦ περιμενόμενον ἐκεῖνο σημεῖον, καὶ διέταξα τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν μου νὰ κατασκοπεύῃ ἀπαράτρητος· ἀκολούθως παρετήρησα

ἐπισθεν δένδρου τινός, τὰς στροφάς καὶ τὸν τόπον, ἐξ οὗ ἐξήρχετο ἡ σκιά. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ θαλαμηπόλος μου με ἐπλησίασε καὶ μοι εἶπε·—Μὴ κἀμνετε θόρυβον, κύριέ μου, ἡ τόσῳ μυστηριώδους σκιά εἶναι ὁ φίλος σας Κορνήλιος, ὅστις, ὅπως σας φέροι εἰς τὸν κήπον, μεταχειρίζεται τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ, διηρκούσης τῆς ἐρεύνης σας, εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνά σας καὶ συνομιλεῖ μετὰ τῆς σύζυγού σας... Πῶς εἰσχωρεῖ ἐκεῖ, ἀγνοῶ· ἀνεκάλυψα ὅμως ὅτι φέρεται κλειδῶν τῆς κιγκλίδος, ἥτις ἐνταῦθα τὸν εἰσάγει καὶ εὐκόλως θὰ τὴν ἐπιμηθεύθῃ.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ἐκείνας ἐτυφλώθη ὑπὸ ὀργῆς, συνάλαβον τὸν ὑπηρέτην μου καὶ τὸν διέπερασά διὰ τῶν σάφων τραυμάτων ἐγχειριδίου λέγων·—Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος σου, οὕτω οὐδεὶς θὰ λάβῃ γνώσιν τοῦ ἐγκλήματός, ὅπερ σὺ ἦτο γνωστὸν καὶ δὲν μοι ἐφανέρωσας.

Ἀρῶν τὸν εἶδον νεκρὸν, τὸν ἔρριψα εἰς τι φρέαρ, ὅπερ ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ κήπου μου κεκλεισμένον. Ἀκολούθως ἡσύχως ἀντλήθον εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ὅπως μὴ δώσω νὰ ἔννοήσῃ τι εἰς τὴν γυναϊκά μου ἐξ ὧσων συνέβησαν. Μετὰ τὰς συνήθειαι, τρεῖς ἑρωτήσεις μοι ἤνοιξε τὴν θύραν· ὑποκρίπτων δὲ τὴν ὀγὴν μου κατεκλίθη. Ὅποιον νύκτα διήλθον, εὐκόλως δύνασθε νὰ φαντασθῆτε.

Ἠγέρθην πολὺ πρωΐ, εἶπον νὰ μὲ προτοιμάσωσι τὰ διὰ τὸ κυνήγιον χροιώδη καὶ νὰ καλέσωσι τὸν Κορνήλιον, ὅστις ἔκοματό εἰσέτι. Πράγματι ἐντὸς ὀλίγου ἤλθον καὶ μετ' ὀλίγον ἐξήλθομεν τῇ οἰκίᾳ. Μετ' ὀλίγα· ὥρας ὁ Κορνήλιος, ὅστις τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο λίαν σκεπτικὸς, προσηγορεύθη ὅτι δὲν ἤθάνετο καλῶς καὶ με παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσω τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βελάτην, ἔνθα κατῴκει. Τῷ ἔδωκα δύο ὑπηρέτας· εἰς συνοδίαν, πρὸς οὗς παρήγγειλα νὰ εἴπωσι πρὸς τὴν σύζυγόν μου ὅτι θὰ κυνηγήσω πέρα τοῦ συνήθους, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω πρὸς αὐτὴν ἢ τῇ ἀκόλουθον πρωΐαν,

καὶ νὰ ἡσυχῇ. Ὁ Κορνήλιος ἐράνην καὶ χαριστημένος διὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ ἄδειαν, ἐγὼ δὲ ἔμεινα μόνος, σκεπτόμενος· τί ὤφειλον νὰ πράξω εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Ἀμα τῇ νυκτὶ, ἔπειμα τὴν συνοδίαν μου νὰ δεικνυτέρεισθαι εἰς τι πλησίον εὐρισκόμενον ξενοδοχεῖον. Ἐπέστρεψα οἶκαδε καὶ ἀπῆλθον διὰ τινος μυστικῆς μικρᾶς θύρας, ἥς ἐγὼ μόνος ἐκράτουν τὴν κλειδα. Δύο ὥρας ἔμεινα κεκλεισμένος εἰς τινὰ διάδρομον· καὶ ὅτε ὅλοι κατεκλίθησαν ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθη· εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα διαμέρεται ὁ Κορνήλιος. Δὲν τὸν εὗρον, κηρὸς δὲ ἀνημέρους ἐπὶ τῆς τραπέζης μοι ἰεθελαίωσεν ὅτι ἔμεινεν ἐκεῖ. Μετέβην εἰς πλησίον τι δωμάτιον, ἐν ᾧ συνεχῶς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ δὲν ἦτο οὔτε καὶ ἐκεῖ. Κατῆλθον εἰς τὸν διάδρομον, ὑπὸ τὴν νυμφικὴν θάλαμον, καὶ ἀνεκάλυψα ξυλίνην κλίμακα τοποθετημένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅστις συνεκoinώνει μετὰ τὸ μεσότοιχον τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἔκοιματό ἡ σύζυγός μου. Μεγάλῃ τοῦ Τιτσιανοῦ εἰκόνι, ἣν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας κατεῖχον, ἐκρέματο ἔσωθεν τοῦ μεσοτοιχοῦ ἐκείνου, καὶ ἡ κλίμαξ ἦτο τοποθετημένη ἀκριβῶς ἔξωθεν τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχεν ἡ εἰκὼν.

Ἐκπλακτός εἰς τὴν θέαν ἐκείνην, ἥτις ἔμελλε νὰ μοι ἀποκαλύψῃ πικρὰν πραγματικότητα, ἐκναινόμεν ἐἰς χιλιάς σκέψεις, ἀλλ' ἡ καρδία μου, ὁ πρὸς τὴν Γαίπλαν ἔρως μου μὲ ἀπέτρεπε νὰ πιστέισω εἰς ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου συνέβαινε. Ἐρριψα τὴν κλίμακα κατὰ γῆς ὅπως ἐμπροδίσω τὴν ἐξόδον εἰς τὸν ἀντεραστὴν μου, ἣν ποτε διὰ κακὴν μου μοῖραν εὗρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς σύζυγού μου, ἀκολούθως δὲ ἀποφασιστικῶς ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτιά της, κρούων σπορῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου εἰς τὸν ὅσον, ὥστε πάσαντα ἀνευ παρατηρήσεων νὰ δράμῃ ἡ σύζυγός μου νὰ μοι ἀνοίξῃ. Δὲν περιέμεινα πολὺ· ἄμα εἰσῆλθον, τὰ βλέμματά μου διηυθύνθησαν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Τιτσιανοῦ καὶ τὴν εἶδον νὰ κινῆται εἰσέτι· ἤκουσα

δὲ καὶ κρίτων εἰς τὸ πλεῖστον δωμά-
τιον, ὅστις αὐτοστιγμαὶ μοὶ ἀπεκάλυ-
ψε καὶ τὴν πτώσιν τοῦ Κορνηλίου· καὶ
τὴν προδοσίαν ἣς ἔγειναι θύμα.

Ἐκ τοῦ δωματίου ἐκείνου ἔδραμα
εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐν ριπῇ ὄρθαλ-
μοῦ εὗρέτην ἐνώπιον τοῦ Κορνηλίου,
ὅστις ἔκειτο κατὰ γῆς μετ' ἀμετέρους
τοῦ ποδὸς τεθραυσμένους.—Προδότα!
Ἄτιμε φίλε! τῷ εἶπον, λάβε τὰ ἐπίχειρα
τῆς ἀπιστίας σου. Οὕτω πρὸς αὐτὸν
ἀποτεινόμενος, καὶ ἀποθέτας κατὰ γῆς
τὴν λυχνίαν, ἣν ἀνὰ χεῖρας ἐκράπουν,
τὸν ἐφόνευσεν δι' ἐγχειριδίου.

Ὅποία δὲ ποιητὴ περιέλανε τὴν συζύ-
γόν μου; Ἡ δολίχ' αὐτὴ τὴν στιγμὴν
ἐκείνην δὲν ἠδύνατο νὰ χαλιναγωγῇ ἡ.
Ἀλλ' ἄμα τὴν εἶδον, εἰς τὴν ἀνάμνησιν
τοσούτων ἡμερῶν εὐδαιμονίας, ἃς μετ'
αὐτῆς διήλθον, μοὶ ἔπασσε τὸ ἐγχειριδίον
ἀπὸ τῆς χεῖρα καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ δώ-
σω τὸν θάνατον εἰς ἐν τι, ὅπερ τοσαύτα
τέρψαις ἐν τῷ βίῳ μοὶ παρείχε.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

(Ἐπτετα τὸ τέλος)

I. S. MANESSIS.

PER UN PUNTO MARTIN PERSE

L. A. CAPPAL.

Τὰς μακρὰς καὶ πικρὰς τοῦ ἀπι-
ντος χειμῶνος νύκτας διήλθον σχε-
δὸν ἀπάσας ἐν συναναστροφαῖς, ὅπου,
ὅτε μὲν χάριν ν' ἤ κε ρεδίζων· μιᾶς
δεκάρας ἔρωτα εἰς τὴν κοινὴν σίνα ν,
ὅτε δὲ διπλαζόμενος μετὰ καλλικίμων
καὶ καλλισφύρων δεσποσυνῶν—ὡς θὰ
ἔγραφον ὁ καλὸς μου φίλος Φάων—ἔ-
περνούσα ἀξιδιόλογα τὴν ὥραν μου, διό-
τι—σὰς τὸ ἐξομολογοῦμαι—ἀγαπῶ
πολύ νὰ σκοτίζω τὸν κακρὸν τοιαύτα
ἔχων συνενόχους.

Ἐσπέραν τινὰ, ἐνῷ ἐπαίζον τὴν
κυνταίαν μου μετ' ἀρχαίας τινὸς εἰλης,
ἡ δεσποινὴς Α... ἥτις ἀπ' ἀρχῆς τοῦ
παιγνιδίου εὐαίσκετο πλεῖστον μας, λα-

βοῦσα ζωηρῶς ἐν τῶν ἐπὶ τραπέζης χαρ-
τίων, καὶ ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπ' αὐ-
τοῦ ἐγγεγραμμένην καὶ χιλιᾶκις ἴσως
ἄλλοτε ὑπ' αὐτῆς ἀδιαφθέρως καὶ ἀνευ
περιεργείας ἀναγνώσθεισαν ρῆσιν—ἡ-
ξούρετε, μοὶ λέγει, νὰ μοὶ εἰπῆτε, κύριε,
δεικνύουσά μοι τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο
χαρτίον, τί θέλει νὰ σημάνῃ ἀρὰ γε
ἡ ρῆσις αὕτη, καὶ τί τὸ παρασχὼν ἀφορ-
μὴν εἰς τὴν γέννησίν της;—Σὰς ὁμολο-
γῶ, φίλοι ἀναγνώσταί, ὅτι ἐπὶ τῇ ἐρω-
τήσῃ ταύτῃ, προφερθεῖσιν μετὰ τρέπου
ταχέϊν ἀναμένοντος τὴν ἀπάντησιν,
δὲν ἤξευρα τί ν' ἀποκριθῶ· διότι, σὰς
τὸ ὁμολογῶ καὶ πάλιν, περὶ τῆς ὑ-
ποθέσεως ταύτης δὲν ἐγνώριζον πε-
ρισσότερον τοῦ ἀ-σ-σ-ο-υ-κ-ο-ὑ-π-α, ὃν
αὕτη ἐκράτει εἰσέτι εἰς τὴν ἀβυσσὸν αὐ-
τῆς χεῖρα. Εἶπε μὲν ἀληθές, ὅτι ἡδυ-
νίμην, αὐτοσχιδιάζων μὲθόν τινα, νὰ
ικανοποιήσω τὴν στιγμιαίαν ἐκείνην
ἐπιθυμίαν, διότι τοιαύτην τοῦλάχιστον
τὴν ἐνόμιζον, ὅτε ὑπὸ γυναικὸς ἐρωτώ-
μενος, καὶ οὕτω, à bon marché, ν' ἀπαλ-
λαχθῶ τῇ; ἀμνηχανίας, εἰς ἣν ἡ ἐρώ-
τησις αὕτη με εἶχεν ἐμβάλλει.

Ἀλλὰ, ἐὰν ἡ κόρη ἐκείνη εἶχε γινώ-
σιν περὶ τοῦ ὁποίου με ἡρώτη ἀντικει-
μένου, ἢ ἂν ἄλλος εὐτυχέστερος ἐμοῦ
κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπ' αὐτῆς
ἐρωτώμενος, ἠδύνατο ἱστορικῶς ν' ἀ-
παντήσῃ εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν, ὃ μῦθος
μου θὰ μετεβάλλετο φυσικῶς εἰς πικρὰν
κατ' ἐμοῦ σάτυραν, καὶ θὰ παρέσχον
δικαίως ἀφορμὴν εἰς τοὺς σαρκασμοὺς
τῶν ἐν τῇ συναναστροφῇ κομψομένων
ἀντιζήλων μου. Ὅθεν προὔτειμ' αὐτῇ
καλὸν νὰ ὁμολογῇ αὐτῇ εἰλικρινῶς
τὴν περὶ τοῦ ζητουμένου ἀγνοίαν μου,
καὶ ζητήσω συνάμα παρ' αὐτῆς μικρὰν
τινα προθεσίαν, ἵνα, συμβουλευόμενος
τὰς σκοληκοβρώτους π.ε.ρ.γ.α.μ.η.ν.ἄ.ς.
τῆς ἀνεκδοτικῆς φιλολογίας, δυνήθω τὴν
ἐπιούσαν ἐσπέραν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν
ἐρώτησίν της.

Ἡ προθεσίμια παρ' ἐλπίδα μοὶ πα-
ρεχωρήθη. Ἡ δεσποινὴς ἔτεινέ μοι χα-
ριέντως, λευκότεραν παντὸς χάρτου χα-